

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 336/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. Z., L., zastúpeného advokátkou JUDr. J. O., L., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 Co 272/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. Z. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2010 doručená sťažnosť Ing. J. Z., L. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní

vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 Co 272/2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 6. júla 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že predbežným opatrením Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 268/98-18 zo 7. januára 1999 bolo S. (ďalej len „žalobkyňa“) uložené poskytovať sťažovateľovi časť pracovnej odmeny ako náhradu mzdy vo výške 15 000 Sk mesačne v rámci sporu o trvanie pracovného pomeru vedeného pod sp. zn. 7 C 130/98. Spor sa v merite veci skončil v neprospech sťažovateľa (zamietnutím jeho žaloby), a tým zaniklo aj predbežné opatrenie. Žalobkyňa v následnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 27/2004 požadovala od sťažovateľa zaplatenie sumy 547 143 Sk s prísl., ktorá predstavovala úhrn súm zaplatených sťažovateľovi na základe predbežného opatrenia. Rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 27/2004-43 z 24. júna 2005 bol sťažovateľ zaviazaný požadovanú sumu žalobkyni aj s príslušenstvom zaplatiť. Okresný súd skonštatoval, že plnenie žalobkyne na základe predbežného opatrenia bolo sťažovateľovi poskytované z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol, čo treba považovať za bezdôvodné obohatenie, ktoré je sťažovateľ povinný vydať na základe ustanovenia § 77 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanoveniami § 451 a § 458 ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že rozsudok mu nebol účinne doručený, trpí vadami uvedenými v ustanovení § 221 ods. 1 písm. f) a g) Občianskeho súdneho poriadku a vec nesprávne právne posudzuje. Rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 272/2009-139 z 31. marca 2010 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Písomné vyhotovenie bolo doručené právnej zástupkyni sťažovateľa 7. mája 2010.

Sťažovateľ vytýka porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru krajským súdom z viacerých aspektov. Krajský súd sa nezaoberal v odvolaní namietanými procesnými vadami, napriek ich existencii konal a s konečnou platnosťou aj rozhodol vo veci. Svojím postupom tak sťažovateľovi ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom. Ďalšia vada spočíva v tom, že rozsudok krajského súdu nie je riadne odôvodnený. Hmotnoprávne posúdenie veci ako občianskoprávneho nároku je

neakceptovateľné, lebo išlo o vrátenie plnenia poskytnutého v rámci pracovnoprávneho vzťahu. S tým súvisí aj nesprávne posúdenie sťažovateľom uplatnenej námietky premlčania.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených krajským súdom pod sp. zn. 4 Co 272/2009 a okresným súdom pod sp. zn. 12 C 27/2004 s tým, aby boli rozsudky krajského súdu z 31. marca 2010 a okresného súdu z 24. júna 2005 zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Napokon sa domáha náhrady trov konania vo výške 819,07 €. Sťažovateľ tiež požaduje, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť rozsudkov krajského súdu a okresného súdu.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 272/2009-139 z 31. marca 2010 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 27/2004-43 z 24. júna 2005.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 272/2009-139 z 31. marca 2010 dovolanie.

Z dovolania sťažovateľa z 31. mája 2010, ktoré si ústavný súd vyžiadal od jeho právnej zástupkyne, vyplýva, že sťažovateľ v ňom namieta jednak vady konania v zmysle § 237 písm. f) a g) Občianskeho súdneho poriadku, ako aj nesprávne právne posúdenie veci a napokon tiež inú vadu postihujúcu konanie, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade z dôvodov uvedených nižšie právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vyplývajúcim z ústavy a dohovoru prináleží Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ podľa zistenia ústavného súdu dovolaním, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam má teraz najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Nie je totiž možné, aby právomoc poskytnúť ochranu označeným právam mal zároveň aj najvyšší súd, ale aj ústavný súd.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol v celom rozsahu, nebolo už potrebné osobitne sa zaoberať návrhom sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2010